

Es 'l d' una criatura que morí sens haber conegút encara los que van posarlo al mon! Un d' aquestos que difícilment han sabút may lo qu' es un rato de benestar, y que al obrir los ulls per primera vegada, ja 's trovan tancats dintre las quatre parets de l' inclusa! . . .

Sos pares tal vegada per esborrar un crim, hasta cert punt perdonable, ne cometeren un' altre que de cap manera 's deu haber de perdonar. Per esborrar lo crim de sa deshonra, abandonaren lo fruyt d' ella, portantlo en la casa santa que siguent mes generosa que aquets pares, dona aculliment á tots aquestos sers fills del pecat. . . .

Allí comensá á creixer y á sentir las primeras impresiós de la vida. Pujava ja debil, groch, sense gastar apenas una gota de salut, sent la causá de que no pogués dedicarse á cap classe de treball. Pero agafá ab molta afició l' estudiar y als set anys era ja l' admiració dels seus mestres, y per lo bon minyó, uns dels xicots mes estimats d' aquella casa.

Mes un día aparegué dintre aquell edifici un matrimoni ab l' objecte de mirar si trobarían allí un noyet que 'ls agradés, y despres d' un rato de buscar acabaren per endursel á n' ell, que surtí per primera vegada d' aquella santa casa.

¡Quan va entrarhi, l' hi portaren los pares verda-ders que l' aburrian! ¡ Al surtirne lo treyan altres pa-res, suposáts, que difícilment lo podrian estimar.

Eran aquestos últims, un marit y muller que vivian á pagés, y que á pesar de fer ja alguns anys qu' eran casats no habian pogút encara tenir un decen-dent d' aquella unió. Al veurer donchs que comen-savan á entrar en anys, determinaren buscar qui mes tart pogues ajudarlos en sa vellesa.

Tant prompte com tingueren en son domini á aquell xicotet, comensaren per ferlo treballar en lo camp, obligantli á fer feynas que de cap manera s' avenian ab la delicada salut, ni ab la edad d' aquella pobre criatura.

Res te d' estrany que no li tinguessin la mes petita consideració. ¡Era tan poch lo que 'ls costava! Pro tant y tant n' abusaren, que per desgracia d' ells, pogueren disfrutarne molt poch temps, donchs no faria mes d' un any que 'l tenian, quan no poguent resistir mes las cansadas feynas que l' hi manavan, caygué malalt.

Durá molt poch sa malaltia. Ni ab aixó va moles-

tarlos gayre, donchs als dos ó tres dias de fer llit exa-lava ja son darrer sospir! . . .

Ditxós ell que acabá per sempre de sufrir en aquest mon, disminuint al mateix temps lo número de aques-tos infelissos, que sa principal desgracia consisteix en veurers, tan bon punt naixen, aburrits per qui mes deurian haberlos d' estimar!

FELIX ROURA.

ÍNTIMA

M' agrada veure, al despertar lo día,
lo sol que apoch a poch, ab calma, s' alsa
tot daurant ab sos raigs encar molt debils
los plans y las montanyas.

Y que llavors la brisa joganera
besánt continuament arbres y plantas,
ab son süau impuls mogui las fullas
d' aquí y d' alla gronxantlas.

Veure al mar que ab lo cel al lluny s' ajunta,
com jau tot silenciós, sense queixarse,
mentres l' ona desfentse en blanca espuma
se mort sobre la platxa.

Sentir á l' auellet com canta alegre,
tot saltantne de l' una á l' altre branca,
y veurer com hi acút al cap d' un rato
de cantar; sa estimada.

Lo poguer contemplar en l' ampla volta,
lo brilli de las estrellas platejadas,
y 'l de la lluna que sos raigs purissims
sobre la terra escampa.

Tót aixó 'm fá gosár ab gran manera,
al contemplar' ho 'l goig ompla mon anima.
¡Pro goso encar molt mes quan de tu rebo
tan sols una mirada!

J. C. MONTANÉ.

Cassino de Granollers

QUINT CERTAMEN—ANY DE 1896.

Llista de las composiós rebudas fins avuy en la
Secretaría. (Continuació)

53 *¡Cantéu!*. Costums. 54 *Un tros de patria*. De la
serra—se veu tota la costa de Llevant (A. Bori y Fon-
testá.) 55 *El preso de Argamasilla*. Gloria de la lite-